Jesika
Krůček ke štěstí
AL press
edice KLÓKAN
Ashley Carrington

AL press

edice KLOKAN

Jesika

Krůček ke štěstí

Ashley Carrington

AL press
edice KLÍČKAN

Copyright © ASHLEY CARRINGTON, Florida, USA,
Translation © Jesika Schaft, 2016
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu
JESSICA ODER IN DER FERNE LOCKT DAS GLÜCK
přeložila Jesika Schaft
Redakční úprava Slávka Poberová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2016
shop@alpress.cz
První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7543-317-6 (pdf)

Věnováno R.M.S., jenž mi vždy dodával sil
a nikdy ve mě nepřestal věřit

1

Trestaneckou kolonii Nový Jižní Wales halila temně černá noc. Dva nepřátelé na život a na smrt znovu stanuli proti sobě. Guvernér William Bligh, nepřáteli a posměváčky nazývaný *Kapitán Chlebovník* anebo také *Bounty-Bligh*, přijal Johna MacArthura v pracovně své rezidence, postavené na východním břehu malebné sydneyské zátoky. Vnitřně vřel potlačovaným vztekem, že ho okolnosti k takovému kroku vůbec donutily. Jinak by se s velkostatkářem MacArthurem rozhodně nebavil. Dokonce ho musel o setkání *požádat*, k čertu! Přitom by ho nejraději dal zavřít, až by někde zčernal v řetězech.

„K vašim službám, Excelence," upozornil na sebe John MacArthur, když ho sluha uvedl a zavřel za ním vysoké dvoukřídlé dveře. V hlase měl lehce posměšný tón, jako by věděl, jak moc je guvernérovi toto pozvání proti srsti. Dal tím totiž v podstatě jasně najevo, že si o skutečném rozdělení sil v Novém Jižním Walesu nedělá iluze.

Guvernér Bligh stál u okna s rukama založenýma za zády. Bylo mu třiapadesát let. Jeho hranatá, rozložitá postava působila majestátně. Tělo vždy držel rovně jako pravítko. Většinu svého života strávil na palubě. Lodi, které měl na povel, řídil s přísností samovládce. Diplomacie k jeho silným stránkám nepatřila, v pozici guvernéra této kolonie se od něho však očekávala. Proto bylo jeho povinností – proklatou povinností – zabývat se i lidmi jako je tenhle bezectný MacArthur!

Prudce se ke svému pozdnímu návštěvníkovi otočil. Měl se naprosto pod kontrolou, takže se mu na větrem ošlehané tváři popuzení nezračilo.

Oba protivníci se na sebe chvíli mlčky dívali. Elegantně oblečený čtyřicátník John MacArthur stál u dveří a tvářil se lhostejně. Měl ostře řezaný nos a zvlněné černé vlasy sčesané dopředu, aby zakrývaly prořídlost. Probodával Bligha pohledem a vyzařoval pověstnou sebejistotu, kterou často dováděl až na hranici únosnosti.

Zavilé mlčení konečně porušil MacArthur. „Požádal jste o tento rozhovor, Excelence. Jistě se nemýlím, když předpokládám, že se jedná o velice podstatné záležitosti, které jste si přál se mnou projednat ještě v tento pozdní čas." Gesta, která dělal svou pozlacenou holí, dojem samolibosti ještě podtrhovala.

Bligh se zatvářil nevrle. Právě tohle na MacArthurovi nenáviděl ještě víc než to jeho intrikánství. Arogantní úhoř! A to i tváří v tvář jemu, guvernérovi a zástupci krále! Bligh se musel znovu ovládnout, aby MacArturovi neodpověděl svým hrubým, tvrdým způsobem.

„Neobjednal jsem si vás…," odpověděl a vědomě se vyhnul výrazu „požádat" – nebude ho přece v jeho nafoukanosti ještě podporovat, ačkoli rozkazovat mu už skutečně nemohl, když odložil důstojnickou hůlku. „Neobjednal jsem si vás, abych s vámi cokoli *projednával*, pane MacArthure, ale abych vám dal dobrou radu. Abych vás *varoval*!"

Velkostatkář MacArthur patřil k nejbohatším mužům mladé kolonie. Patřila mu největší farma s tisíci akry nejlepších pastvin nedaleko Parramatty. Teď se zatvářil překvapeně a povytáhl obočí. „Abyste mě varoval, sire? Ten výraz mě poněkud udivil, abych tak řekl."

„Jestliže hodláte dál takhle pokračovat, tak brzy opravdu budete mít důvod k divení!" poznamenal Bligh.

„Hovoříte v hádankách a já nehodlám ztrácet čas jejich řešením, pane!"

„Však vy přesně víte, o čem mluvím!“ vyštěkl guvernér vztekle. Co do horkokrevnosti se oba muži jeden druhému vyrovnali. Bligh byl právě tak vznětlivý a současně povýšený jako jeho úhlavní konkurent v této kolonii. Byl si toho vědom, ale sám sebe považoval za lepšího, protože jeho jednání bylo vždy spravedlivé. Koneckonců to potvrdil i válečný soud, který zkoumal události, předcházející vzpouře na jeho lodi *Bounty*. To bylo v roce 1789, před více než osmnácti lety.

„Při vší úctě, pane, já opravdu nechápu, o čem mluvíte.“ John MacArthur se nadále tvářil nedotčeně, vskrytu se však guvernérově rozčilení posmíval. Před půldruhým rokem, v srpnu roku 1806, vystřídal Bounty-Bligh guvernéra Kinga. Nastoupil, aby prolomil rumový monopol, vybudovaný MacArthurem a jeho přáteli z důstojnického sboru spolu s několika schopnými obchodníky. Kolonii vládl rum, a tím, že měli v rukou obchod s ním, měli v rukou skutečnou moc. Oni, a ne guvernér – ať se jmenoval, jak chtěl. Bylo tomu tak už za časů guvernérů Huntera i Kinga, a nezměnil na tom nic ani tvrdohlavec Bligh, kterého jim sem poslal Koloniální úřad z Londýna.

Bligh zaťal ruce do pěstí. „Vy a vaši přátelé oficíři ze Sboru Nového Jižního Walesu sabotujete mé rozkazy a nařízení…, stejně jako jste sabotovali mé předchůdce!“

John MacArthur se napřímil. „Jste guvernér této kolonie, to vás však neopravňuje k tomu, abyste svobodného muže obviňoval z takových věcí! Vaše poznámky zraňují mou čest, pane, a za to bych vás mohl vyzvat na souboj!“

Blighovi se na obličeji objevil opovržlivý úšklebek. „Tak, jako jste před pár lety, když jste ještě nosil královský kabátec, vyzval na souboj svého představeného, velitele oddílu, jehož rozkazy se vám nezamlouvaly? Byl byste za to zasloužil oprátku!“

„Žaloba se ukázala být bezpředmětnou, k jednání před vojenským soudem nedošlo – pokud jste to zapomněl," odsekl MacArthur.

Bligh se na něj vztekle díval. Jistěže to nezapomněl, navíc také přesně věděl, proč MacArthura v Londýně před ten soud nepostavili. Detailně propracovaný spis obžaloby, který guvernér King poslal do Anglie spolu se zatčeným Johnem MacArthurem, navzdory nejpřísnějším bezpečnostním opatřením v průběhu několikaměsíční plavby zmizel. V Londýně pak MacArthur zmobilizoval své četné příznivce a vlivné přátele ve svůj prospěch. Důstojnickou kariéru sice pověsil na hřebík, nicméně do Nového Jižního Walesu se vrátil nejen bez trestu, nýbrž doslova jako vítěz – v ruce darovací listinu na pozemky, které jeho farmu zvětšily o mnoho tisíc akrů živné půdy. Fakt, že už nenosil uniformu, nikterak neomezil jeho vliv na přátele důstojníky ani na monopol.

„Já vím, že máte soubojové pistole vždycky rychle po ruce," odvětil Bligh ledově, „ale já vám tohle zadostiučinění neposkytnu. Jsme tu mezi čtyřma očima a já vám naposledy říkám, že vašemu chování už dál nehodlám nečinně přihlížet."

„Jsem farmář, a stejně jako kterýkoli jiný svobodný osadník mám právo bránit své zájmy. Vaše obvinění jsou groteskní!"

„Ach tak? Nebuďte směšný! Každý v kolonii ví, že se svými přáteli provozujete vzkvétající obchod s rumem a že ten váš rumový monopol celou kolonii dusí."

„Pane! To si vypro…," vyjel MacArthur zle.

Bligh ho prudce přerušil. „Nechte mě domluvit! Já vím, že vy i ti vaši… *kamarádi* provozujete nelegální rumové destilky, a sice od té doby, co dovoz alkoholu dávám přísně kontrolovat. A vím, že ty patoky prodáváte a neskutečně na tom vyděláváte. Ale teď máte utrum!"

„Já už tu takové… zhůvěřilosti… nehodlám dál poslouchat, pane!“ odpověděl John MacArthur dotčeně. „Myslel jsem, že bychom mohli najít kompromis, všeobecně prospěšný kompromis…“

„Jak se *vy* vůbec opovažujete mluvit o všeobecné prospěšnosti?“ obořil se na něj Bligh. Hlas se mu třásl zlostí. „Vás přece všeobecný prospěch nezajímá ani zbla! Vám přece jde jedině o to si nacpat kapsy. Že přitom ničíte kolonii, vás přitom tanguje stejně málo jako osud trestanců, co se tím vaším pančem uchlastají k smrti!“

MacArthurovi stoupla krev do hlavy. „Tak už dost, guvernére!“

„Ne, to ještě zdaleka není dost!“ zahřměl Bligh na odcházejícího MacArthura. Ve tváři se mu zračila nenávist. „Já už ty vaše intriky a vaše povstalecké chování vůči králi trpět nebudu. Bylo to moje poslední varování, pane MacArthure, rozuměl jste?!“

MacArthur rozrazil dveře a ještě jednou se otočil k Blighovi. „Rozuměl jsem vám velice dobře, *guvernére*!“ To oslovení doslova vyplivl. „Ale vy jste zjevně nepochopil, že tu nejste na válečné lodi, kde je vaše slovo zákonem a kde můžete neomezeně vládnout nad životem a smrtí! Tohle je kolonie, tady platí jiné zákony, a platí i pro vás!“ Na odpověď nečekal, otočil se na podpatku a dveře za sebou prudce zabouchl.

„Ten hajzl!“ zahřměl Bligh, popadl svou hliněnou fajfku a mrštil jí o stěnu. Rozletěla se na tisíc kousků.

Byl vzteklý na MacArthura i sám na sebe, protože se zase jednou nechal strhnout k citovému výlevu. Unaveně dosedl do koženého křesla. Najednou se cítil strašlivě unavený a starý.

Jak podivně mu život změnil směr… Vždycky býval mořský vlk. S kapitánem Cookem se jako kormidelník plavil kolem světa, jako kapitán si v krvavých námořních bitvách

pod lordem Nelsonem vysloužil nejvyšší ocenění, vešel do historie jako hrdina. Kdo jiný se může pyšnit takovými skutky? Když ho ti proklatí vzbouřenci s devatenácti věrnými vysadili v Jižním moři v malé, otevřené bárce, počítali s tím, že to žádný z nich nepřežije. Jemu se však podařilo nepředstavitelné: téměř bez vody, bez jídla a navzdory bouřím a nepřátelským domorodcům je v té kocábce dopravil do Batavie. 4 000 námořních mil. Byl to námořnický mistrovský kousek, který z něho v Anglii udělal hrdinu.

Vzdychl. Jak poctěn se cítil, když mu pak nabídli post guvernéra trestanecké kolonie, založené teprve roku 1788. „Jste muž železné vůle, jak prokázala minulost, a víte, jak zajistit právo a pořádek." Tak mu tenkrát v Londýně podkuřovali. „Takového muže, který se umí prosadit, teď v Novém Jižním Walesu potřebujeme. Postarejte se, abyste tam dole v té kolonii nastolil pořádek. Ať už konečně zmizí ze světa ta nešťastná historie kolem rumového monopolu. Kdybychom zrovna nevedli válku s Francií, nahradili bychom Sbor Nového Jižního Walesu řádnými vojenskými oddíly. Teď však nemůžeme postrádat jediný regiment. Napoleon nám dává do těla. Ale vy to zvládnete!"

William Bligh se hořce zasmál. Také věřil, že se mu podaří vnést do kolonie pořádek a zlomit rumový monopol. Jenže nepočítal se Sborem. Místo aby guvernéra podporoval a zajišťoval provádění jeho nařízení, postavil se od prvního dne proti němu. Ať Bligh podnikl cokoli, bylo to, jako by narážel do neviditelné zdi.

Nejvíc ho na té záležitosti rozčilovalo, že Sbor Nového Jižního Walesu ještě nikdy nepřičichl k prachu bitvy. Jak oficíři, tak obyčejní vojáci se sotva lišili od trestanců, na něž měli dohlížet. Byli zkorumpovaní a jejich chování neznalo skrupulí, deportovaní vězni jim byli vydáni na milost a nemilost. Stejně bezohledně jednali s kýmkoli, kdo se postavil do cesty zájmům jejich rumového impéria.

Vstal z křesla a přistoupil k oknu. Nehnutě zíral do tmy. To, co MacArthurovi prve vmetl do obličeje, byla pravda. Kolonii vládl rum. Trestanci bez svého přídělu nebyli schopni pracovat. Kdykoli chtěli malí farmáři něco prodávat nebo kupovat, museli se smířit s rumem jako měnou. Zkorumpovaná parta oficírů se postarala, aby obyčejní lidé dostali do rukou co nejméně mincí, a neuvěřitelně na tom vydělávala.

„…a celá kolonie tím pomalu, ale jistě jde do háje!“ procedil Bligh mezi zuby. Místo aby se Sbor s potřebnou energií a přísností zabýval potlačováním nepravostí všeho druhu, podporoval – ba dokonce povzbuzoval MacArthura a jeho komplice. Stačilo se jen podívat k západnímu břehu, kde se rozprostírala sydneyská čtvrť neřesti. Jen to tam září, jako by byl den. Pochodně a lucerny osvětlují změť ubohých jílových a prkenných chatrčí, stanů a několika málo cihlových domků. Vřava opilců, hráčů a děvek jako by byla slyšet až sem. Ta čtvrť se jako plíseň rozrostla hned za pevností a vojenskými ubytovnami na skalnatém výběžku nazvaném prostě *The Rocks*.

Bligh zvedl pravici, ruku sevřel v pěst a udeřil jí do rámu okna, až se drahé sklo otřáslo. „Já ti ukážu, zač je toho loket, MacArthure, tobě i těm tvým komplicům! Já těmhle nehoráznostem udělám přítrž. Ano, udělám. Bůh ví!“

2

V nehoráznostech všeho druhu se Sally Roebucková vyznala velmi dobře, vydělávala si jimi na živobytí. Byla to kyprá, už poněkud odkvetlá blondýna, odseděla si svůj trest a už sedm let si mohla v Novém Jižním Walesu dělat, co se jí zachce.

Služby, které nabízela, se ve čtvrti Rocks těšily stejně živé poptávce jako pálenka, portské a jiné alkoholické tekutiny, které se všude prodávaly. Byla jednou ze tří prodejných dívek u Mámy Joe, které patřila jedna z nejhorších místních rumových špeluněk.

Na Mámě Joe nebylo – snad kromě toho, že měla ráda sladké likéry – pranic ženského. Hlas měla jako struhadlo, vlasy krátké jako strniště a obličej neforemný a zjizvený. Přitažlivá byla asi jako kovářské kladivo. Nikdo nevěděl, jak se doopravdy jmenuje, mužskou formu jména neměla však jistě jako přezdívku náhodou. Nebyla vysoká, ale přesto působila mohutně, celá hora svalů. Kdo ji potkal v temné uličce, nejspíš ji považoval za zápasníka, a pro jistotu se klidil z cesty.

Máma Joe ve svém podniku nemívala šarvátky – a když už k nějaké došlo, netrvalo dlouho a původce neklidu byl odstraněn. O to se totiž postarala Máma Joe osobně. Právě proto se Sally Roebucková rozhodla pracovat právě tady. U Mámy Joe byly šlapky v bezpečí. Ještě nikdy tu neměla potíže se zákazníky, ať už byli sebeopilejší.

Až doteď.

„Ne! To teda dělat nebudu!“ vyjekla Sally a pleskla tlusťocha po ruce. Byl to říční kapitán Jonas Duckworth. Oslovila ho ve výčepu, domluvili se na ceně, pak ho zavedla do jedné ze tří komůrek, kam se ani postel nevešla. Byly tam jen zavšivené deky, pohozené na udusané jílové podlaze. Víc žádný mužský za těch pár penny, co za rychlé ukojení svých pudů zaplatil, opravdu nemohl očekávat. Jestli si tenhle fousatý smrdutý nadutec myslí, že udělá víc, než že si vyhrne sukni, tak pozná zblízka Mámu Joe.

„Tak se nedělej, ty jedna čubko!“ vztekal se Jonas Duckworth. „Dolů s těma hadrama! Já tě chci beze všeho! Zaplatil jsem si to!“

„Za to jsi teda nezaplatil. Žádný svlíkání nebude, jasný? Nikdy!“ odsekla Sally prudce a vší silou se snažila vyprostit z jeho sevření.

„Ty se nesvlíkneš? A že prej nikdy? No tak to se ještě uvidí!“ zahřímal a shodil ji na zem.

Sally dopadla hlavou na tvrdou podlahu a na okamžik ztratila vědomí. Okamžitě se však probrala, jakmile ucítila mozolnatou ruku toho neomaleného chlapa na svých prsou. Bránila se a vzpírala se. Duckworth jí hrábl do výstřihu a škubl. Látka halenky se roztrhla jako papír a tlusťoch se potěšeně šklebil a zíral na nahou kůži.

„No vidíš. Teď začínáš bejt k světu!“ funěl a držel ji jednou rukou na podlaze, zatímco se druhou rukou snažil roztrhnout zbytek šatů.

Sally vší silou volala Mámu Joe.

Vzápětí se mocným kopnutím rozletěly dveře a v nich se objevila mohutná postava majitelky podniku.

„Ruce pryč od tý holky!“ zaburácela hlasem dunícím jako vybuchující sopka.

„Koukej zmizet, ty stará bréco!“ zavrčel kapitán, aniž se ke dveřím ohlédl. „Zaplatil jsem a teď si dopřeju, na co mám nárok!“

„Já ti ukážu, na co máš nárok!“ zařvala Máma Joe a rozmáchla se holí, se kterou uměla zacházet stejně dobře jako šermíř svým kordem.

Jonas Duckworth vyjekl bolestí a překvapením. Sally okamžitě pustil, otočil se a vyskočil na nohy. Chtěl se na hospodskou vrhnout, ale to už ho hůl plnou silou zasáhla do pravé paže. Do krví podlitých očí mu vyrazily slzy. Zavrávoral ke zdi. Ruka mu visela podél těla schlíple, jako zmrtvělá, a jemu bylo jasné, že té noci už žádné rány rozdávat nebude.

„Tak co, kapitánku? Máš dost nebo ti má Máma Joe zchladit i druhou ruku, abys s ní už nemoh nikoho ošahávat?“ uchechtla se.

„Ty zpropadená mrcho!“ zasípal Jonas Duckworth.

„Úplně mi roztrhal šaty!“ naříkala Sally.

„Však on za ně zaplatí!“

„Tak na to zapomeň!“

Hůl praštila do jílové stěny necelou délku palce od jeho hlavy, až se zaprášilo. „Ale zaplatíš, kapitánku!“ zavrčela hospodská.

Jonas Duckworth se na ni nenávistně podíval, pochopil však, že na ni nemá. Sáhl do kapsy záplatovaného, flekatého kormidelnického kabátu a hodil Sally pár mincí. „Mor na vás, kurvy jedny!“

„Koukej vypadnout! A hejbni sebou, nebo ti ukážu!“ Máma Joe ustoupila ode dveří.

Říční kapitán vyklopýtal z komory a držel si bolavou ruku. Pokojíky děvek spojovala krátká chodba s výčepem, kde bylo jako každou noc ještě živo. V umolousané, zakouřené špeluňce se tlačily aspoň dva tucty mužských a všichni už byli dost v náladě. Nízký prostor vyplňovalo hlasité halekání a chechtání, páchlo to tu potem, tabákem a lacinou pálenkou.

Máma Joe odhrnula potrhané pytle, které sloužily jako závěs mezi výčepem a chodbou. „Ať už tě tady nevidím!“

Jonas Duckworth se kolem ní protlačil. Byl rád, že si ho jinak nikdo nevšímal. Jak mohla Máma Joe v tomhle rámusu vůbec křik té holky slyšet? Ale což!

„To si piš, že se uvidíme!“ neodpustil si tlustý kapitán výhrůžku. „Tohle ti neprojde, na to vem jed!“

Máma Joe si s opovržením odplivla. „Jen si posluž. Když teda budeš chtít zpřerážet všechny kosti, buřte! Pro mě za mě…“

Od skupiny hostů se oddělil středně velký chlap s drakem vytetovaným na odhalené hrudi a vykročil k Duckworthovi. Šel zeširoka, jak se pohybují námořníci. Šlachovitou ruku měl na vyřezávané rukojeti nože, zastrčeném po boku. Byl to Nick Slayton, Duckworthův palubní důstojník.

„Děje se něco, kapitáne?“ zeptal se a podíval se úkosem na Mámu Joe.

„Zmizte. Oba!“ sykla hospodská.

„Chátra mizerná!“ ulevil si Duckworth a pokynem hlavy naznačil svému důstojníkovi, aby ho následoval. Vztekle zamířil k východu. „Čím dřív budem z týhle zasmrádlý díry pryč, tím líp.“

„Co se stalo, kapitáne?“ chtěl vědět Nick Slayton, jakmile se zastavili venku na zaprášené ulici.

„Co by se mělo stát, krucinál?“ vypěnil kapitán. „Ta malá kurva, co mě vzala dozadu, mě nejdřív pěkně rozpálila a pak začala bejt cimprlich jak ňáká prudérní slečinka z dívčí školy. No a pak se do toho začala míchat ta baba.“

Nick Slayton se na něj škodolibě podíval. To se opravdu nestávalo často, že by se panovačnému kapitánu Duckworthovi někdo odvážil postavit, a ke všemu i vyšel z šarvátky jako vítěz. „Vypadá to, že máte v poslední době tak trochu pech,“ rýpl si.

„Drž klapačku, chlape!“ zabručel Duckworth.

Nick Slayton si toho nevšímal. Věděl, že je nejlepší muž na *Enterprise*, a že si kapitán rozhodně nemůže dovolit ho

vyhnat. Tím měl určitá privilegia a byl jediný, na koho se Jonas Duckworth obracel s důvěrou a s kým probíral případné potíže.

„Víte vy vůbec, že jste v poslední době dost podrážděný, kapitáne?“

„Hm…“

„No od té doby, co vám Jesika Bradingová udělala čáru přes rozpočet,“ na to Nick Slayton.

„Taková pitomost! Co to žvaníš?“ prskal Duckworth a bojovně vystrčil bradu, jako by se na Slaytona chtěl vzápětí vrhnout, aby si ve svém bezmocném vzteku ulevil.

„Dáme si ještě někde skleničku?“

„Ne! Jdeme zpátky na loď!“ zavelel kapitán.

Nick Slayton lhostejně pokrčil rameny. „Jak je ctěná libost.“

Šli čtvrtí Rocks dolů do přístavu, kde kotvila *Enterprise*, a Jonas Duckworth se halil do zlověstného mlčení. Při jeho halasné, žvanivé povaze to bylo dost netypické.

Duckworthova šalupa byla stejně neupravená a zanedbaná jako její majitel. Paluba byla samá špína, lanoví se nesrovnané povalovalo všude kolem, plachty vypadaly spíš jako hromada hadrů, určená ke spálení.

„Půjdem ke mně do kajuty,“ zavelel Duckworth a klopýtal dolů po schůdcích. „Něčeho se napít.“

Nick Slayton se pobaveně ušklíbl a následoval ho. Bylo mu jasné, že si s ním kapitán bude chtít promluvit. Vsadil by se, že půjde o Jesiku Bradingovou.

A sázku by vyhrál…

Jonas Duckworth rozžal v zadní kajutě lampu, naplnil dva poháry pálenkou z břichaté, proutím obtočené lahve a usadil se do křesla. Sotva dosedl, spustil: „Ať mě spere čert, jestli mi Jesika Bradingová udělala čáru přes rozpočet!“

Nick Slayton pozvedl obočí. „No a neudělala snad, kapitáne?“

„Zkouší to. Ale na mě si nepřijde!“

Důstojník si pořádně přihnul. *Enterprise* patřila k několika málo lodím, které zásobily osadníky na řece Hawkesbury vším možným zbožím a naopak svážely jejich úrodu do Parramatty a Sydney. Osady v divočině na Hawkesbury ležely nejméně dva dny cesty volským potahem od Sydney, tudíž byli tamější farmáři na transport po řece odkázaní. K nim patřila i Jesika Bradingová, která se po násilné smrti manželově stala majitelkou *Seven Hills*, jedné z největších a nejvýnosnějších farem trestanecké kolonie, rozkládající se na ploše více než 3 000 akrů.

Úrodu ze *Seven Hills* vozila do Sydney celá léta loď *Enterprise*. Do té doby, než Jonas Duckworth ve své hamižnosti propadl pochybnému nápadu zvýšit poplatek za snop obilí z jednoho šilinku a jedné pence na šilink a šestipenci. Domluvil se na tom s dalšími majiteli říčních lodí a předpokládal, že tím bude mít farmáře v hrsti a bude je moct vydírat. I Jesiku Bradingovou. Ta však odmítla nové ceny se skřípotem zubů akceptovat, jako to udělali jiní farmáři. Namísto toho přijala hozenou rukavici a ukázala mu zuby.

„Já bych teda opravdu řekl, že vám tahle Bradingová udělala pěkně tlustou čáru přes rozpočet,“ odporoval Nick Slayton svému kapitánovi. „Není už na nás odkázaná, patří jí padesát procent *Komety*. Udělala dost chytrej krok, že se rozhodla do transportu investovat sama a koupit podíl na lodi. *Kometa* je pěknej škuner, plachetnice jedna báseň. Kapitán Rourke se ve svým řemeslu vyzná.“

Duckworth nevrle mávl rukou, až mu z poháru vychrstl obsah. „Patrick Rourke je mizernej Ir a zrádce! Pověsit by ho měli! Ale on za to zaplatí, že nám vpadnul do zad!“

„Měl dluhy a Bradingová mu zjevně nabídla tolik, že to nemoh odmítnout,“ pokrčil rameny Slayton. „Jedno je jistý, kapitáne. Ty vaše vysoký ceny neudržíte. *Kometa* prej bere

zakázky za starou cenu a na první plavbu po Hawkesbury už vyrazí brzo.“

„To bych se na to podíval!“ vyjel Duckworth. „Já přece nebudu poslouchat nějakou zpropadenou ženskou!“

Nick Slayton si vzpomněl na scénu v hospodě u Mámy Joe, považoval však za chytřejší svého kapitána dál neprovokovat. „Jesika Bradingová má mezi sedláky na Hawkesbury dost dobrou pověst,“ poznamenal klidně. „Lidi ji respektujou, a když Patrick Rourke pojede za starý ceny, přizpůsobí se tomu dřív nebo pozdějc i další lodě. A kdo pak bude chtít platit šilink a šestipenci vám, kapitáne?“

Duckworth po něm vrhl vražedný pohled. „Mluvíš, jako bys byl na její straně, Nicku!“

„Já jsem na vaší výplatní listině, kapitáne,“ opáčil důstojník podrážděně. „Ale tohle je prostě fakt. Jesika Bradingová tuhle přetahovanou vyhrála, ať se vám to zamlouvá nebo ne.“

„Zatím nevyhrála vůbec nic!“ odplivl si Duckworth. Z očí mu sršela nenávist, jeho zjizvená tvář, rámovaná rozcuchaným černým plnovousem, se zkřivila do ohyzdné grimasy. Nikdy jí nezapomene, že ho nejprve celé měsíce vodila za nos a pak z něj svým překvapivým spolčením s kapitánem Rourkem udělala před všemi ostatními říčními kapitány blbce.

„Jistě, patří jí půlka *Komety*, ale to ještě nic neznamená. Však mě už něco napadne a pak jí ukážu, že s Jonasem Duckworthem není radno špásovat!“

„A jakpak to chcete navlíknout?“ ptal se důstojník.

Duckworth prudce na stůl postavil koflík. „Jen se nestarej. Já něco vymyslím. Léto teprve začalo a do sklizně je ještě dost času. Do tý doby já s Jesikou Bradingovou a Patrickem Rourkem zúčtuju.“

„Tak to jsem zvědavej,“ poznamenal Nick Slayton.

„Neříkals, že Rourke brzy vyrazí směr Hawkesbury?“ nakrabatil čelo Duckworth.

„Jo, prej už nazítří.“

„Jenže my tam budem před ním!“ rozhodl Jonas Duckworth náhle. „Vyžeň tu línou chásku z pelechů, Nicku! Vyrážíme!“

„Teď v noci?“ podivil se důstojník. „To je přece nebezpečný…“

„Chceš mě snad poučovat, chlape?“ obořil se na něj kapitán zle. „Znám tady ty vody jak svý boty. Navíc máme příhodnej vítr. Tak sebou hni a dostaň tu ožralou bandu na palubu!“

„Jak myslíte, kapitáne.“ Nick Slayton odstavil svůj rumový pohárek a s vrtěním hlavy odešel z kajuty. Jonas Duckworth mu dobře platil. Čas od času si však říkal, že by si měl najít jinou loď – a jiného kapitána. Takového, který by nebyl tak nevypočitatelný a despotický jako Jonas Duckworth.

3

S přidušeným výkřikem na rtech unikla Jesika své noční můře, rychle se na posteli posadila a vytřeštěnýma očima se dívala do tmy své ložnice. Ty strašlivé obrazy však rychle vybledly, dech se jí zklidnil.

Pohled z okna jí prozradil, že za chvíli vyjde slunce. Na východě se na horizontu ukázal světlejší šedý pruh. Nic ji už v posteli nedrželo.

Odhrnula deku, shrnula si ze štíhlých ramen vzdušnou noční košili a šla k mycí komodě. Z konve nalila chladnou vodu do velké mísy a omyla si z tváře a těla pot spánku, provázeného zlými sny. Vzala si na sebe tenkou spodní košilku a vklouzla do jednoduchých šatů ze zeleného kartounu, které se jí tak pěkně hodily k očím barvy moře a k plavým vlasům, spadajícím v jemných vlnách až na ramena. Pak si vlasy svázala zelenou stuhou a vyšla z pokoje.

Velká farma na Hawkesbury byla ještě tichá. Nebude však dlouho trvat a fortelná kuchařka Lisa Reedová začne harašit ve své říši hrnců a pánví. A hned zase bude prohánět kuchtičku Annu.

Jesika nejprve zamířila do pokoje svého šestiletého synka Edwarda. Ještě před několika dny se musela bát o jeho život, protože ho dole u řeky kousl jedovatý had. Kdyby prozřetelnost nebyla zrovna ten den zavedla na *Seven Hills* Mitchella Hamiltona, a kdyby mu neukázala cestu dolů k vodě, kde se to právě stalo, ležel by její syn tam venku na malém hřbi-

tově hned vedle svého otce Steva. Ten v únoru, před osmi měsíci, tak nesmyslně a zbytečně padl za oběť trestanecké revoltě.

Edward spal hluboce. Jesika ho něžně pohladila po tmavých vlasech. Chlapec ze spaní vzdychl a otočil se na bok, přitáhl si kolena k bradě a zavrtal se hlouběji do měkkého polštáře.

„Ještě chvíli spinkej, broučku," zašeptala Jesika, plná něhy a vděku, že Bůh ušetřil jeho mladý život. Po špičkách se vykradla z pokoje a zamířila do vedlejších dveří, aby se přesvědčila, že i Victoria, Edwardova čtyřletá sestřička, ještě klidně spí.

Pohledem zavadila o dveře na konci chodby. Za nimi byl pokoj pro hosty, a tam ležel Mitchell Hamilton. Zaváhala. Pak sebrala sílu a odběhla. Vyšla na zadní verandu a zhluboka se nadechla dosud chladného ranního vzduchu. Za pár hodin bude slunce z oblohy pálit, až se bude vzduch vedrem tetelit. A za pár týdnů budou taková tepla, že nepoleví ani v noci.

Široký proud řeky Hawkesbury vypadal v přítmí rozednívajícího se rána jako tmavá stuha, vinoucí se dlouhými oblouky mezi nekonečnými rovinami, eukalyptovými lesy a rozlehlými vrchovinami. Mocný proud nesl své spousty vod směrem k pobřeží a tiché šumění u jeho břehů znělo jako tajemný šepot – jako by řeka vyprávěla své příběhy.

Jesika obešla hlavní budovu farmy, tu nejpěknější a nejlépe postavenou stavbu na Hawkesbury, stojící na plochém vršku nejvyššího ze sedmi kopců, které daly farmě jméno. Byla to podlouhlá budova, postavená na masivním kamenném základě, se stěnami z těžkých trámů. Spáry byly vyplněné jílem. Vedle obou kratších zdí stál komín z červených pálených cihel. Hlavní budova *Seven Hills* byla opravdu reprezentativní, zvlášť ve srovnání s příbytky jiných farmářů, sestávajících většinou z propletených větví, zpevněných

uplácaným jílem. Na Bradingově farmě byly lépe postavené dokonce i příbytky zaměstnanců, jak svobodných, tak trestanců. Pracovníků tu žilo dohromady šestadvacet.

Jesika se rozhlížela po polích, loukách a pastvinách, proměňujících se ve světle vycházejícího slunce v moře plodnosti a sahajících mnohem dál, než kam mohla dohlédnout.

Jak moc tuto zemi milovala – navzdory všem nebezpečím, která nevypočitatelná příroda osadníkům v tomto odlehlém koutě kolonie chystala. Byla to divoká, téměř nezkrocená země, kde šanci na přežití měli jen ti nejsilnější a nejodolnější. Současně to však byla země plná příslibů, kde si člověk mohl vlastníma rukama a vlastní vůlí něco vybudovat.

Šla kus dál ke koňské ohradě pozdravit svého nejmilejšího koně, tříletého valacha Adriana. Jak si jí všiml, hned přiběhl k plotu. Zrzavě hnědá srst se mu leskla ve sluneční záři jako hedvábí. Jesika ho láskyplně pohladila a Adrian vesele zaržál.

„Ty by ses potřeboval proběhnout, viď. Vyrazit si na pořádnou vyjížďku. Uvidíme, jestli to dnes stihnu, můj zlatý Adriane," řekla mu a jeho pokyvování a pofrkávání si vyložila jako souhlas.

Zaslechla ze dvora tlumené hlasy a otočila se. Malá půlkruhová osada jednoduchých příbytků, stojící naproti četným vedlejším selským budovám, se začala probouzet k životu. Muži a ženy chodili ke studni a zažíhali před staveními ohně, aby si uvařili čaj a upekli chlebové placky.

Pak si Jesika všimla vysoké, štíhlé postavy, která právě sešla z verandy a vydala se od domu přes louku směrem k ní. Muž v hnědých jezdeckých kalhotách a naleštěných holínkách, lesknoucích se jako zrcadlo.

Přivřela oči, protože ji oslnilo vycházející slunce. Dívala se mu vstříc. Byl to Mitchell Hamilton, muž, jemuž za tolik vděčila – muž, jenž jí po sedmi letech opět vstoupil do života a znovu v ní probudil pocity, které považovala

za dávno mrtvé. Muž, který zmírnil její tvrdý osud trestankyně na plavbě z Anglie do Austrálie, trvající tolik měsíců. Muž, který jí zachránil život, když loď ztroskotala krátce před cílem u cizích, nehostinných břehů. A teď mu ještě navíc vděčí za život svého syna.

Na tváři jí vytanul zasněný úsměv. Jesika nebyla krásná v klasickém slova smyslu, avšak její tvář vyzařovala půvab, který méně souvisel s dokonalými rysy, ale spíš vycházel zevnitř.

To už k ní Mitchell došel. Obdivně se na ni díval modrýma očima s pronikavým, ale ani trochu chladným výrazem. „Ani ten nejzářivější úsvit nemůže být tak krásný jako ty, Jesiko," řekl něžně. „Slunce by se při pohledu na tebe mělo červenat závistí."

Na to zčervenala ona. „Mitchelli, takové věci neříkej."

„A proč ne? Copak se pravda nesmí říkat?"

„Přivádíš mě do rozpaků."

„Tak bude načase, aby sis na to zvykla," řekl a usmál se na ni.

„Co že jsi tak časně vstával?" změnila Jesika téma.

„Ty jsi vstávala mnohem dřív, Jesiko."

„Tys mě slyšel? Nechtěla jsem tě vzbudit. Snažila jsem se být potichu. Mrzí mě to."

„Ne, nevzbudila jsi mě, byl jsem vzhůru. Nějak jsem to vycítil."

„Špatně jsem spala," řekla.

„Zase ty noční můry?"

Jesika přikývla. „Bojím se, že se jich už nikdy nezbavím," zašeptala. „Přitom už je to přes sedm let…, ale mně se o tom pořád zdá… O tom bičování a o tom, co bylo pak, v kajutě toho důstojníka."

Mitchell se jemně dotkl její ruky. „Tak rád bych ti pomohl tu dobu zapomenout…"

„Ty už jsi toho pro mě udělal tolik, Mitchelli."

„Ale ještě ne dost," řekl naléhavě.

„Já vím."

„Jenže ty se mi pořád vyhýbáš, Jesiko. Tři dny už jsem na *Seven Hills*, a že to byly tři krásné dny, ale ty sis to pokaždé dovedla zařídit tak, abychom spolu nebyli sami," vytkl jí něžně.

„Měli jsme spoustu práce," namítla Jesika a vykročila zpátky k domu. „Bylo třeba stříhat ovce, zavlažovací systém na polích ještě není zdaleka hotový… Bude zase horké léto a já nechci, aby nám obilí uschlo, jestli zase celé měsíce nespadne ani kapka deště."

Mitchell Hamilton mávl rukou. „Nemusíš mi vykládat, kolik je práce na tak velké farmě, Jesiko. Ale to všechno přece nesouvisí s námi, a ty to víš. Vymlouváš se na práci, aby ses mi vyhnula. Ani jediný večer jsme spolu nebyli sami. Pokaždé byl s námi u stolu ten Ir…"

„Ian McIntosh není jen nějaký Ir!" skočila mu Jesika do řeči. „Je na *Seven Hills* správcem, a je to člověk, který má moji naprostou důvěru."

„Jistě. Ale vyhýbala ses mi! A já jsem si přitom tolik přál s tebou být aspoň chvíli o samotě. Konečně, po všech těch dlouhých letech, kdy jsem věděl, že jsi vdaná, a kdy jsem se ti vůbec neodvážil ukázat. Copak to nechápeš?"

Jesika se zastavila a vážně se na něj zadívala. „Ano, asi máš pravdu. Možná jsem se ti opravdu vyhýbala. Ale to všechno má důvod, Mitchelli."

Vzal ji za ruku. „Řekni mi upřímně, souvisí to snad nějak s tímhle… panem McIntoshem?" zeptal se neklidně.

„S Ianem?" Jesika na něho překvapeně vykulila oči.

„Mně samozřejmě neušlo, že mě tu rozhodně nevidí rád."

„Mitchelli! To si jen namlouváš!"

„Ale ne. Neunikly mi ty pohledy, které na tebe občas vrhá, když má pocit, že se nikdo nedívá, Jesiko," řekl naléhavě.

„Jsou to pohledy muže, který vůči ženě cítí víc než jen respekt nebo sympatie. Řekni to, jestli se ten pán u tebe těší ještě něčemu víc než jen… naprosté důvěře!“

Jesika nevěděla, co na to odpovědět. Mitchell nebyl první, kdo ji na to upozornil. Ani ona by nemohla vyloučit, že vůči ní Ian mohl po všech těch letech, co spolu vedli *Seven Hills*, cítit hlubokou náklonnost. Že by mohl žárlit na Mitchella, tomu se jí však věřit nechtělo.

„Ian je velice schopný správce, a je to můj přítel, stejně jako byl mým přítelem, když ještě žil můj muž, Mitchelli,“ odpověděla pak důrazně. „Nemáš sebemenší důvod na něj žárlit, ani k němu přistupovat s nedůvěrou a už vůbec ne s nevraživostí.“

Mitchell vzdychl a napětí v jeho opálené tváři poněkud polevilo. „Promiň mi, že jsem se na to vůbec ptal. Ale já… Já tě miluju, Jesiko, a ty to víš. Jsem, jaký jsem.“

Jesika se usmála. „Já vím… Ale stejně tak jsem já, jaká jsem, Mitchelli.“

„Ale vždyť jsi mi řekla, že mě taky miluješ…, žes mě v hloubi duše milovala celá ta léta, žes na mě nikdy nezapomněla! Tak proč je ti tolik zatěžko se mnou začít znovu?“ naléhal.

„Copak jsme už nezačali? Vždyť jsme spolu už strávili tři dny – i když ne sami.“

„Ale to já nemyslel!“

Vzala ho za ruku. „Chtěla bych k tobě být úplně upřímná, Mitchelli. Ano, je to pravda, nejsi mi lhostejný. Když nás tenkrát osud rozdělil, byla jsem si jistá, že tě miluju. Ale pak se naše cesty rozdělily a Steve Brading, svobodný osadník jako ty, mě zachránil před oprátkou, vzal si mě a dal mi víc než jen domov. Daroval mi po celých šest let, z nichž nelituju jediného dne, svůj způsob lásky, daroval mi děti, naučil mě milovat a respektovat tuhle nádhernou, divokou zemi a svou strašlivou smrtí mi zanechal své životní dílo, *Seven Hills*.“

„To já všechno vím," řekl Mitchell zdrceně.

Jesika zavrtěla hlavou. Pořád ho ještě držela za ruku. „Znáš jen fakta, ale co pro mě znamenají, tos ještě pořád nepochopil."

„Jsi svobodná, Jesiko! Nejsi už trestankyně, a nejsi…," na chvilku se zarazil, „nejsi už ženou jiného muže. Dokud jsi byla vdaná, nikdy jsem se ti nepřiblížil. Ať to pro mě bylo sebebolestivější, odepřel jsem si jakýkoli kontakt s tebou, protože jsem nechtěl prohlubovat rány – ani jednomu z nás. Ale teď je to jiné."

„Svobodná! Panebože, co to vlastně znamená? Kdo je opravdu svobodný? Zkušenosti, které máme a které z nás udělaly, co jsme, nám můžou brát svobodu stejně jako železné řetězy a mříže žalářů!" rozohnila se Jesika. „Já už prostě nejsem ta osmnáctiletá dívka, do které ses zamiloval na palubě lodi *Tradewind*. Těch sedm let se na mě podepsalo, Mitchelli, konečně už to pochop! Já jsem se za ta léta rozhodně změnila mnohem víc než ty. Navíc jsem matka dvou dětí. Ztratila jsem spoustu iluzí a snů svého mládí, zato jsem získala jiné. A ty ses mi najednou znovu objevil v životě… Copak nechápeš, že jsem teď neskutečně zmatená, rozrušená, šťastná, nejistá, nedůvěřivá a překypující životem – a to všechno najednou?"

„Všechno najednou?" opakoval překvapeně.

„Přesně tak!" ujistila ho. „Že se mezi námi nic nezměnilo, mě naplňuje nesmírným štěstím – ale současně teď nevěřím svým vlastním citům. Pořád se ptám, jak to, že se nic nezměnilo. A navíc mě trápí otázka, jestli jen nezaměňuju vděk a lásku."

Mitchell se na ni dotčeně podíval. „Vděk? Jak můžeš něco takového říct?"

„Protože nás oba chci uchránit možného strašného omylu!" řekla Jesika. „Dvakrát jsi mi zachránil život, když ztroskotala ta loď, a pak po cestě divočinou. Teď ti vděčím ještě na-

víc za život svého syna. Tolik vděčnosti se může stát zátěží. Já se snažím nahlédnout do vlastního nitra a zjistit, jaké pocity vůči tobě opravdu mám…, lásku nebo vděčnost."

Mitchell zdrceně mlčel. Zbledl. Pomalu vytáhl svou ruku z její a pak zastřeným hlasem řekl: „Takže ty si myslíš, že to, co vůči mě cítíš, může vycházet jen z vděku?"

Jesika potlačila vzdech. „To jsem neřekla. Chtěla jsem ti jen vysvětlit, že našemu vztahu v tuto chvíli jedině uškodí, když na mě budeš naléhat a chtít po mně rozhodnutí, které já teď ještě prostě nemůžu udělat. Proč je ti tak zatěžko nechat věci prostě chvíli plynout? Uvidíme, co nám budoucnost přinese."

Mitchell protáhl obličej. „Protože je mi šestatřicet, Jesiko, a protože je mi proklatě zatěžko nechat věci plynout, jak říkáš, pokud jde o tebe! Já o tebe nechci přijít ještě jednou!"

„Násilím mě ovšem nezískáš," odpověděla Jesika mírně. Nebyla dotčená, spíš smutná. „Budeš mi muset dát čas. To jsem ti říkala hned."

Mitchellova široká ramena poklesla v gestu rezignace. „Hm, s tím se budu muset smířit. Ačkoli jsem od tebe dnes, v den mého odjezdu, doufal v jinou odpověď."

„Ty se vracíš do Parramatty?" podívala se na něj překvapeně a rozčarovaně.

Mitchell si jejího zklamání všiml a usmál se. „Dokud se na mě budeš dívat takhle, budu mít nadále aspoň důvod doufat, že tě jednou budu mít po svém boku jako svou ženu a matku svých dětí. Ano, dnes pojedu zpátky. Už jsem z farmy pryč čtyři dny a to je dlouhá doba, vzhledem k tomu, že *Mirra Booka* nemá správce."

„Vždyť máš přece partnera, Johna Hawkleyho," namítla Jesika.

„Johnovi v poslední době není dobře. Má v kostech dnu, a někdy z kolečkového křesla nevstane celé dny. Ne, dřív pracoval za deset, ale teď je všechna práce na mně."

„To je mi líto," řekla Jesika spíš ze zdvořilosti než ze skutečné účasti. Mezi ní a svobodným osadníkem Hawkleym hned od začátku nebyl dobrý vztah. Pro Hawkleyho byla vždycky jen bezprávný odsouzenec, přičemž ho naprosto nezajímalo, jestli skutečně něco spáchala a byla vyhnána po právu nebo ne. Jemu šlo jedině o to, aby uchránil Mitchella před poskvrnou, kterou by pro něj spojení s údajnou zločinkyní mohlo být, takže by se mu nadutá společnost svobodných osadníků a oficírů vyhýbala. Nikdy Hawkleymu neodpustí, jak ji tenkrát v sydneyském vězení vydíral a jak ji donutil k slibu, že jeho chráněnce Mitchella Hamiltona nikdy nebude kontaktovat – a že o tom nikdy neřekne ani slovo. Obojí dodržela, to druhé dokonce dodnes.

„Ano, je opravdu smutné to pozorovat," řekl Mitchell. Její neutrální odpovědi si nepovšiml. „Ale nemluvme teď o věcech, které není v našich silách změnit, Jesiko."

„O spoustě věcí si myslíme, že je nemůžeme změnit, dokud to nezkusíme," na to Jesika zamyšleně, s pohledem upřeným na řeku, třpytící se ve slunci.

„Máš na mysli něco konkrétního?" zeptal se s úšklebkem.

Jesice tím připomněl Edwarda. Přesně tak našpuleně, jak se teď tvářil Mitchell, vypadal i její syn, když nebylo po jeho. V jeho výrazu se mísil vztek s dotčením. Jak ji to napadlo, nemohla se při nejlepší vůli ubránit smíchu.

Mitchell se na ni zamračil. „Můžeš mi prozradit, co je tu k smíchu?" kabonil se. „Já si nejsem vědom, že bych řekl něco legračního."

Jesika se ovládla, promnula si oči, ale usmívala se dál. Pokusila se ho uklidnit. „Ale Mitchelli, já se přece nesměju tobě. Přece víš, že bych něco takového nikdy neudělala. Není důvod. Ale…"

„Ale co?" bručel Mitchell.

„Zkrátka, vypadal jsi právě přesně tak zklamaně jako Edward, když mu říkám, že už je opravdu čas jít do postele,"

řekla vesele. „Někdy chce za každou cenu zůstat vzhůru, i když z toho vůbec nic nemá, protože se mu klíží oči. Ale on má svou hlavu a nechce se spokojit s tím, že zítra je taky den. No a právě takový výraz jsi zrovna nasadil ty."

„Jako malý kluk."

Usmála se a přikývla. „Ano, jako malý, trucovitý kluk, který chce všechno mít hned dnes a nechce se mu čekat do zítřka."

Mitchell chvíli mlčel.

Pak mu úsměv z tváře zahnal přísný výraz. „Jak to jen dokážeš, říct mi něco takového, že mě to nerozzlobí?" vrtěl hlavou.

„Možná, že už nejsi žádný trucovitý klučina, co se nepohodl se světem, protože není podle jeho gusta," řekla láskyplně.

„A co jsem?"

Jesika zaváhala. Když mu pak odpověděla, byl její hlas měkký jako dotek zdráhavého polibku. „Atraktivní, úžasný mužský, plný něhy. Mužský, který však ještě neví, že pravá láska překoná veškeré čekání a všechny překážky skepse."

Mitchell se na ni překvapeně podíval a pak pomalu kývl. „Máš naprostou pravdu, Jesiko. Bylo ode mne hloupé tě takhle tlačit. Odpusť mi. Odteď se budu snažit držet svou… dětinskou netrpělivost na uzdě a prostě věřit, že ke mně cítíš lásku, a ne vděk. A že ke mně přijdeš z vlastní vůle, moje milovaná Jesiko."

Jesika tiše doufala, že se Mitchell bude svého předsevzetí držet. Že jim oběma dopřeje čas vnést do jejich vztahu jasno. Nechtěla už o tom však mluvit, a tak jen kývla na souhlas. Však toho dnes Mitchellovi už naservírovala dost, co bude nejprve muset strávit.

„Škoda, že už musíš zpátky. Doufala jsem, že tu zůstaneš ještě pár dní…, aspoň do příjezdu *Komety*," řekla, aby obrátila list a zavedla hovor z nejistých vod svých pocitů ke známým břehům.

„Copak ty tu loď čekáš už tak brzy?“

„Kapitán Rourke by se tu měl objevit každým dnem.“

„Jesika Bradingová – majitelka lodi! Ty tedy máš odvahu, to se musí nechat.“

Jesika se potěšeně usmála. „Je to jen malý, i když opravdu pěkný škuner, Mitchelli. A majitelka jsem jen z poloviny. Krom toho k mému rozhodnutí nepřispěla ani špetka odvahy.“

„To si nemyslím.“

„Většina místních farmářů si to stejně jako ty nemyslela,“ odpověděla Jesika a do jejího hlasu se vmísila tvrdá angažovanost. „Mluví o odvaze jen proto, že jsem žena, a že jsem se odvážila postavit na odpor muži jako Jonas Duckworth, a ještě mu dělat konkurenci. Kdybychom tu mluvili o mužském, nebyla by řeč o odvaze, ale o šikovnosti a smyslu pro obchod. Takové vlastnosti se ženským nepřičítají. To se spíš mluví o odvaze, vlastně však mají tihle lidé na mysli ukvapenost, nerozumnost a zbrklost.“

„Máš pravdu,“ musel volky nevolky přiznat Mitchell. „Jsi žena, proto je to rozdíl.“

„Obrovský rozdíl!“

Zjevně se ho to osobně dotklo, protože jaksi v obraně opáčil: „Ale co čekáš? Vždyť opravdu není obvyklé, aby žena vedla tak velkou farmu…, aby se aktivně podílela na hospodaření a rozhodovala. A aby se pak ještě ke všemu jako spolumajitelka lodi vrhla na další, tolik odlišné obchodní dobrodružství.“

Při slově dobrodružství sebou Jesika trhla. Mitchell si zjevně vůbec neuvědomuje, jak moc je i on zakotvený v tradičním mužském myšlení. „O žádném dobrodružství nemůže být řeči. V dané situaci a s ohledem na budoucí rozvoj tady na Hawkesbury jsem vůbec neměla jinou volbu. *Seven Hills* je příliš velká farma na to, abychom si mohli dovolit být závislí na dobré vůli nějakého

říčního kapitána. Ta nehorázná úmluva o cenách, se kterou tihle hrdlořezové přišli, byla varováním. Vlastně bych Duckworthovi měla být vděčná, že mi otevřel oči. Upozornil mě tím na něco, čemu jsem do té doby nevěnovala pozornost, jenže ono to pro nás farmáře, vzdálené tak daleko od velkých osad a měst, má rozhodující význam. Doprava. Po sklizni musí ta část, která je určená na prodej, co nejrychleji do Parramatty nebo Sydney. Sám víš, že ten, kdo přijede s dodávkou pozdě, draze doplatí. Rychlá, bezpečná a finančně dostupná doprava je tudíž nepostradatelná. A k tomu máme my farmáři ještě tolik dalších věcí, které nám dělají starosti."

Mitchell přikývl a řekl: „Ano, to máš bohužel pravdu. Kdo se nepobratří s tou cháskou rumových oficírů, má to těžké. Vždyť je to skandál, že spravují i vládní sýpky a ještě navíc určují, za jakou cenu a od kterých farmářů se bude obilí kupovat! Jako by s tím svým sprostým rumovým monopolem neměli v kapsách nahrabáno už dost!"

Jesika si vzdychla. „Skandálů je tu tolik, že si na ně už všichni tak nějak zvykli. Stejně jako na to, že guvernér Bligh proti moci rumového sboru zjevně taky nic nenadělá."

„Dělá, co může," namítl Mitchell, který se jako nadšený guvernérův zastánce dosud nevzdal naděje na zásadní politické změny. „A má výdrž."

Jesika se na něj skepticky podívala. „Nastoupil s pevným předsevzetím rumový monopol zlomit a moc důstojníků omezit. Jenže se mu z toho zatím vůbec nic nepodařilo. Kolonii pořád ještě vládne ta parta kolem MacArthura – ať Bligh podnikne, co chce. A na tom se nic nezmění, dokud Sbor Nového Jižního Walesu kompletně nenahradí řádné vojenské oddíly. Do té doby s tím ani sebeschopnější Bligh či kdo jiný nebude s to nic udělat. Já ti povídám, že to s Blighem půjde z kopce, pokud Londýn brzy do Nového Jižního Walesu nepošle zkušené vojáky."

„Opravdu doufám, že ti čas nedá za pravdu," poznamenal Mitchell a vykročil směrem ke stájím.

Jesika pochopila. „Ty s námi nebudeš už ani snídat, Mitchelli?"

„Ne, pojedu hned. Vždyť víš, jak rychle se udělá horko. Musím využít chladnější ranní vzduch," odpověděl a s poněkud kousavým podtónem dodal: „Počítám, že pan McIntosh to ocení."

Jesika povytáhla obočí. „Copak už si zase hraješ na malého kloučka?"

Mitchell se zasmál. „Dospívat je těžké," mrkl na ni. „A ještě těžší je být zamilovaný a přitom ze sebe nedělat blázna."

„Zkus to s tvrdou prací na farmě."

„Přesně to mám v plánu, Jesiko. Nejdřív si vyleju srdce u bečících ovcí a pak místo tebe obejmu pár snopů sena," dělal si legraci, vzápětí však zvážněl. „Řekni, kdy mě přijedeš navštívit? *Mirra Booka* tě očekává, Jesiko. Slíbilas mi to."

„Ano, slíbila. A přijedu, jakmile si vyšetřím čas."

„Takže se brzy uvidíme?" podíval se jí hluboko do očí.

„Ano, Mitchelli," ujistila ho Jesika s něžným úsměvem. Bezděčně ztlumila hlas v šepot: „Uvidíme se brzy. Určitě!"

4

„Kdybych moh dneska dostat dolů k řece šest chlapů, pane McIntosh," řekl William Howard, jeden z nejspolehlivějších pracovníků na *Seven Hills*. Pohrával si s ošumělým slamákem. „Bude to pěkná fuška, jak to tak vidím. Ale jestli budete moct těch pár chlapů dneska postrádat, tak to dáme dohromady. Máte moje slovo, pane McIntosh."

„Dobrá, máš je mít," zabručel Ian McIntosh s pohledem upřeným ke stájím, kde postřehl Jesiku s Mitchellem. „Řekni starému Bakerovi, ať ti pro dnešek přenechá svou pracovní skupinu, dokud nebudeš s tím přívozem hotov."

William Howard se na něj potěšeně zazubil a narazil si slamák, aby své vrásčité tváři dopřál trochu stínu. „Však já si taky pospíším."

„To já vím," brumlal Ian.

„Dám vám vědět, jen co bude hotovo, pane McIntosh!" slíbil William Howard vesele a odběhl hledat starého Bakera. Ten sice nebude mít velkou radost, že oprava plotu bude muset počkat, ale tohle je teď důležitější.

Správce ho poslouchal jen na půl ucha. Přešel teď dvůr, nacpal si volnou košili do kalhot a utáhl si kožený pásek o dírku těsněji. Ian byl velký, silný muž širokých ramen, s markantním, větrem ošlehaným obličejem a bleděmodrýma očima. Bylo mu osmatřicet let. Zastavil se ve stínu stříšky, oči pořád ještě upřené na Jesiku s Mitchellem.

Byl natolik pohroužený do svých myšlenek, že nezaslechl kroky, které se k němu blížily přes verandu.

Lisa Reedová vyšla z kuchyně, aby se podívala, kde se zdržela milostivá paní, jak Jesice říkala, a její host. Lisa byla výborná kuchařka. Byla to nesmírně pilná, kyprá pětačtyřicátnice, klít uměla jako špaček. Vlasy měla navzdory věku už úplně šedivé.

Zůstala stát Ianovi za zády. Otřela si ruce do zástěry a řekla: „Pravý gentleman, to se musí nechat."

Ian McIntosh sebou trhl, protože ho hlas za jeho zády překvapil. „Hm," zabručel neurčitě.

„Víte, odkud milostivá paní toho pana Hamiltona zná?"

„Byl pasažérem na té lodi, co s ní připlula do Nového Jižního Walesu," odpověděl správce. „Jmenovala se *Tradewind*."

„A je to pravda, že mu patří velká farma u Parramatty?"

„Je," odpověděl Ian McIntosh krátce. Kuchařčina zvědavost ho doháněla k šílenství.

„Takový gentleman jako tenhle pan Hamilton, to by byl ten pravý pro naši milostivou paní," pronesla Lisa Reedová zasněně. Pak rychle dodala: „Při vší úctě k nebohému panu Bradingovi. Ať je mu země lehká!"

„Co je vám po tom, Liso?" zavrčel Ian nevrle.

„Ale vždyť je milostivá paní ještě moc mladá na to, aby vedla smutný život vdovy. A jestli se dobře pamatuju, už jsem slyšela něco takového říkat i vás, pane McIntosh!" poznamenala kuchařka trefně.

„Možná," připustil správce neochotně. V duchu si říkal, že tahle země nepotřebuje tolik gentlemanů jako spíš schopných, poctivých mužských z tvrdého dřeva, co se dovedou prosadit. To si však nechal pro sebe. „Já bych řekl, že byste ovšem udělala líp, kdybyste se míň zajímala o privátní záležitosti jiných, Liso. Vždyť moc dobře víte, že paní Bradingová takovéhle řeči nemá v oblibě."

„Vy zjevně taky ne, pane McIntosh."

„Starejte se radši o svoje hrnce a pánvičky!" napomenul ji správce ostře. Okamžitě si však uvědomil, že se chová nespravedlivě, když si svou nevoli vylévá zrovna na ni. Proto smířlivě dodal: „Co se těch týče, nemáte konkurenci. A na vaše mínění tu všichni dají. A paní Bradingová je dost stará na to, aby věděla, co dělá."

Lisa Reedová přijala správcovu nepřímou omluvu s úsměvem. „To taky doufám. Jen škoda, že nás pan Hamilton už opouští. Byl to takový fajnový host. Víte, co mi včera řekl, když jsem mu…"

Ian jí skočil do řeči: „On už se vrací do Parramatty?" zeptal se a hned to znělo přátelštěji.

„Jo, vrací. Ani na snídani už tu nezůstane," zalitovala. „Ale já jsem mu něco připravila a poslala jsem s tím Annu do stájí. Takový mužský přece musí zůstat při síle."

Ian pozoroval podkoního, který zrovna ze stáje vyváděl nádherného černého hřebce. Mitchell Hamilton se vyhoupl do sedla. Teprve teď se ke kuchařce obrátil, na rtech potlačovaný úsměv. „V tom bych s vámi souhlasil, Liso. A doufám, že jste myslela i na mě. Já mám totiž dnes ráno hlad jako vlk!"

Lisa Reedová na něj mrkla. „U mě ještě nikdy nikdo nezůstal o hladu, pane McIntosh. Dnes máme míchaný vajíčka, slaninu a čerstvý houstičky. A prostřeno je už taky."

„Tak jdeme na to!" Správce vešel do domu a posadil se v malé jídelně k prostřenému stolu. Už dlouho, když ještě žil Jesičin muž Steve, bylo zvykem, že s nimi stoloval. Po jeho smrti Jesika trvala na tom, že tomu tak bude i nadále. A Ian za to byl rád.

Nečekal na Jesiku dlouho. Sotva za dvorem odezněl hluk kopyt Mitchellova hřebce, vešla do jídelny a sedla si ke stolu.

Jesika si okamžitě všimla, že má Ian dnes ráno výbornou náladu. Rozpovídal se, což většinou nemíval ve zvyku.

Jindy býval skoupý na slovo, zvlášť v posledních dnech. K Mitchellovi se sice nikdy nechoval nezdvořile, ale například u stolu přenechal veškerou konverzaci jim a sám se hovoru v podstatě neúčastnil. Většinou toho ani moc nesnědl.

Teď Jesiku doslova potěšil živým líčením systému a užitku stodol, které se rozhodl vybudovat všude na polích a loukách, aby se tam v době sklizně dalo svážet seno a obilí. Budou tak mít sklizeň rychle v suchu, než se bude transportovat dál.

Nechala ho povídat a přemýšlela o tom, co řekl Mitchell. Je opravdu možné, že na něj Ian žárlí a touží po ní sám? Už párkrát nastaly situace, kdy ji něco takového samotnou také napadlo. Pokaždé tu myšlenku rychle zavrhla, zdála se jí naprosto absurdní. Ian McIntosh jí vždycky byl přítelem a důvěrníkem, na kterého se mohla bezvýhradně spolehnout. Jistě, měla ho ráda, ale víc nic. A dosud byla pevně přesvědčená, že Ian to vidí právě tak.

Ale jestli se plete?

Proč Ian vlastně na *Seven Hills* zůstal a dál pro ni pracoval jako správce? Byl od začátku u toho, když Steve farmu budoval. Společně ji z té divočiny doslova vybojovali. Tenkrát byl Ian ještě trestanec. Potom, když si trest odpykal, se rozhodl u Steva zůstat a všechny síly nadále investoval do *Seven Hills*. Společně stvořili tuto říši a dál ji rozšiřovali. Ian se stal předákem a dobře vydělával. Vlastně se mohl osamostatnit už tehdy před lety, když se Steve s Jesikou oženil v ženské věznici v Parramattě a přivedl ji sem. Ian si mohl dávno vybudovat vlastní farmu. Jenže on místo toho své peníze šikovně uložil a potichu rozmnožil, takže už si dávno nemusí dělat o finance starosti.

Jesika Ianovi za mnoho vděčila. Když Steva zavraždili a ona se na celé měsíce stáhla do svého smutku a zoufalství, nevěnovala se dění na farmě a celá tíha zodpovědnosti za *Seven Hills* spočívala na Ianových bedrech. A právě Ian jí

tenkrát pomohl trápení překonat. Ukázal jí, že kolonie a obzvlášť tato farma na Hawkesbury se už dávno staly jejím domovem, a že její místo je právě tady. Ale co všechno tohle znamená vedle faktu, že Ian McIntosh je její nepostradatelnou oporou, důvěrnou pravou rukou?

„Vždyť vy mě vůbec neposloucháte," přerušil správce s výčitkou své povídání.

Jesika překvapeně vzhlédla a bezděčně pod jeho přímým pohledem zčervenala. Na okamžik si pomyslela, že její myšlenky nejspíš uhodl a čte v ní jako v otevřené knize.

„Promiňte mi. Co jste říkal?"

Ian odložil příbor. „Že mě neposloucháte, už chvíli ne," řekl a nespouštěl ji z očí. „Nejspíš postrádáte zábavnou společnost pana Hamiltona, ne?" Ve chvíli, kdy to vyslovil, by si nejraději ukousl jazyk, že mu vyklouzlo něco tak nerozumného.

Jesika se na něj podívala poněkud zmateně. „Mitchell? Ne, já byla v myšlenkách někde úplně jinde. To však nemění nic na skutečnosti, že to ode mne bylo velice nezdvořilé, Iane. Je mi to opravdu moc líto. Prosím, vysvětlete mi to ještě jednou. Slibuju, že si tentokrát nedám ujít ani slovíčko."

Ianovi se ulevilo, že Jesika jeho nevhodnou poznámku o Mitchellu Hamiltonovi tak lehce přešla a že její hluboké zamyšlení zjevně nepatřilo jemu. „Ne, ten můj nápad ještě není tak docela vyzrálý, takže se tím budu ještě pár dní zabývat a pak vám dám vědět," řekl. „Ale teď by mě moc zajímalo, co vás tak zaujalo, že jsem nebyl s to upoutat vaši pozornost."

Jesika horečně přemýšlela, co mu na to má říct – pravdu jistě ne. Naštěstí tu je dostatek věcí, které ji zaměstnávají a které brzy potřebují rozhodnout. „Víte, co jsem se vrátila ze Sydney, nejde mi z hlavy ta věc s Ruth a Joshuou."

„Vy myslíte Joshuu Chowninga?" zeptal se Ian překvapeně. „Toho starého bednáře?"

Jesika přikývla. „Byla jsem ho a jeho dceru navštívit cestou z Parramatty."

„Jak se mu daří? Už jsem toho starého ochmelku pěkně dlouho neviděl. Je to neskutečný tvrdohlavec, tenhle Joshua Chowning a s dcerou zachází vždycky hrubě," vzpomínal správce a nabodl si kousek slaniny. „Ještě ho slyším nadávat a rozčilovat se. Děvčata jsou v jeho očích naprosto k ničemu, jsou leda přítěží a jeden se jich musí zbavit, jak nejrychleji to jde… Takové věci vždycky říkal, že ano?"

„Přesně tak. Podle něj totiž Ruth může za to, že jeho žena zemřela při porodu, že se narodila jako holka a ne syn, kterého si přál. Kdyby nebyl skoro slepý, byl by Ruth nejspíš už dávno vyhnal z domu. Jenže ji potřebuje, aby mu vedla domácnost."

„Ano. To děvče to s ním musí mít strašně těžké."

„Ruth už dávno není děvče, Iane," opravila ho. „Je z ní dospělá žena a je na čase, aby se osvobodila z otcovy tyranie a provdala se. To by si každopádně moc přála."

„Copak si to nepřeje každá žena?" zeptal se Ian provokativně.

Jesika se měla na pozoru. „To se všem dívkám a ženám namlouvá," opáčila pohotově, „ale já pochybuju, že by manželství bylo něco jako všelék proti bolestem a neštěstí světa. Navíc opravdu není útočištěm pro útěk před čímkoli. Na to by mělo být všem příliš svaté."

„Taková smělá slova od vás neslýchám až tak často," poznamenal Ian jinotajně. „Člověk by si mohl myslet, že jste si přála narodit se jako muž."

Jesika netrpělivě mávla rukou. „Nechme toho teoretizování, Iane. Osud Ruth Chowningové mě opravdu trápí. Tolik by si přála správného mužského, rodinu a důstojný život – a tohle všechno nemá šanci najít, dokud bude žít u otce."

Ian pokrčil rameny. „To asi máte pravdu, ale já nemám tušení, jak bychom jí s tím mohli pomoct zrovna my, Jesiko.

Znám Ruth docela dobře. Je to tiché, nenápadné děvče…, pardon, mladá žena, a hrubým zacházením ze strany otce strašně trpí. Ale nikdy by ji ani nenapadlo ho opustit a přenechat ho osudu.“

„To já vím, Iane. A proto myslím na pozvání na *Seven Hills*.“

„Ale vždyť jsme zrovna mluvili o tom, že by Ruth otce nikdy neopustila,“ namítl Ian zmateně.

„Já myslím pozvání pro oba.“

„Vy chcete toho starého bednáře vzít na farmu i s dcerou? Zaměstnat je tu *oba*?“

„Přesně tak.“

Ianovo obočí se nakrabatilo na znamení, že se mu na tom něco nezamlouvá. „Nějak mi není jasné, k čemu to má být. Krom toho, že bychom měli na seznamu výplat dva další lidi.“

„Ruth je plnohodnotná pracovní síla a pro svůj plat udělá víc než leckdo jiný.“

„Ale co bude s Joshuou Chowningem? Je prakticky slepý, takže si nedovedu představit, že ocení, když ho budeme chtít odvést z důvěrně známého prostředí.“

„Pořád ještě je jeden z nejlepších bednářů, jaké tahle kolonie zná,“ řekla Jesika v pevném přesvědčení. „Jednoduše mu tu zařídíme dílnu, kde bude všechno srovnané přesně tak, jak to má v té své stodole teď, aby mohl dál vykonávat své řemeslo. Co se jeho domácnosti týče, o tu se mu může postarat některá z žen. Ruth navíc bude nablízku, takže na něj bude moct dohlédnout a dušička bude mít pokoj.“

„To zní všechno dobře, Jesiko, ale na jednu věc jste zřejmě nepomyslela…“

„Na co jako?“

„Že naše spotřeba sudů, kbelíků a podobných výrobků je poměrně omezená.“

„No tak to, co sami potřebovat nebudeme, prostě prodáme," navrhla Jesika. „Naši sousedé budou mít jistě radost, když si pro takovéhle zboží nebudou muset jezdit povozem až do Parramatty. To, co neudáme tady v okolí, pošleme s kapitánem Rourkem na obchodní cestu. Vsadím se, že nám ani jediný sud nepřebyde a že na tom ještě navíc trošičku vyděláme."

Správce se na ni překvapeně podíval, zavrtěl hlavou a pak se dal do smíchu. „No jistě! Máte naprostou pravdu. Jesiko, vy mě pokaždé znovu a znovu překvapujete. Vy takhle prostě trefíte dvě mouchy jednou ranou. Uděláte dobrý skutek a ještě navíc dobrý obchod."

„Nejde mi ani tolik o obchod, spíš o to, aby si Joshua Chowning nemyslel, že mu prokazujeme dobrodiní," poznamenala Jesika. „V tom případě by mou nabídku totiž zcela určitě odmítl. Ale když uvidí, že z té konstelace budeme mít něco i my, nedotkne se to jeho hrdosti a bude moct přijmout."

„Tolik duchapřítomnosti a obchodnického talentu v tak pěkné hlavince," prohlásil Ian McIntosh obdivně. „Leckterý protřelý obchodník by se od vás mohl ledasco přiučit."

„Přehánění není váš styl a vůbec se k vám nehodí," na to Jesika suše, ale v očích se jí vesele blýskalo. Slíbila přece Ruth, že ji z poroby jejího otce vyvede, a teď se jí ulevilo, že konečně našla cestu, přijatelnou pro všechny.

A co se týkalo toho malého vedlejšího výdělku, prostě ji to těšilo. V poslední době ji podniky, slibující výdělek, doslova začaly bavit. Od té doby, co Jonas Duckworth vzbudil její zájem o obchody nesouvisející přímo s farmařením. „Ale musím říct, že mám radost, že můj návrh berete."

„Povězte, že vy už máte pro Ruth mezi našimi zaměstnanci vyhlédnutého i nějakého toho mužského!" mrkl na ni Ian. „Vůbec by mě to nepřekvapilo, abych byl upřímný."